

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Athanasii testimonium de flagitijs à Georgio Ariano Alexandriae designatis.
Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

persecutionis procellam, quæ ante non adeo magna fuerat, Macedonius, vt primum ad episcopatum illum euolauerat, vehementer adauxit. Ciuitates autem Græciæ, Illyrij, & cæterarum orbis partium ad occidentem vergentium tumultu & perturbatione propterea caruere, quod inter se ipsæ concordarunt, decisioq; de fide in concilio Nicæno tradita apud ipsas semper dominata est.

Athanasii testimonium de flagitijs à Georgio Arianò Alexandria designatis. CAP. XXIII.

DE illis verò, quæ Alexandria eodem tempore, à Georgio acta sunt, ipsum Athanasium, qui eisdem cum exagitatus est, tum interfuit, commemoratē audiamus. Nam in Apologetico, quem de fuga sua conscripsit, de rebus ibidem gestis narrat ad hunc modum. Aduentant quidam Alexandriam nos, vt neci darent, denuò quæsituri: & facta sunt posteriora, peiora prioribus. Nam milites ecclesiam ex improviso circumfident: fit pro precibus pugna. Tum Georgius qui ab illis ex Cappadocia missus erat, tempore quadragesimæ accedens, perditos illos conatus, quos ab eis didicerat, ipse adauxit. Nam post hebdomadam Paschatis transactam, virgines in carcerem cōijci cœptæ sunt: episcopi cōstricti vinculis, à militibus abduci, ædes viduis & orphanis adimi: in familias direptiones fieri: noctu ex ædibus vi exportari Christiani, ædes obsignari: fratres Clericorum pro clericis in vitæ periculū vocari. Permultum acerbis tatis habuere ista quidem, sed multo plus ea, quæ sunt postea tentata. Hebdomada namq; sacrosanctā Pentecosten subsequenti, populus, vbi ieiunauerat, in cœmiteriū propterea precatum egreditur, quod oēs Georgij detestarentur communionem. Verū vt primū ille insignitè improbus hoc intellexit, præfectū ordinum militarium Sebastianum, qui Manichæus fuit, cōtra illos incitat. Ille deinceps cū militū turba, qui arma, gladios districtos, arcus & tela gestabant, ipso die dominico in populū impetū facit. Cū verò paucos admodū orantes offenderet (nā maxima pars, quia hora præterisset decesserat) talia admisit facinora, qualia ab illo admitti consentaneū erat. Rogū enim incendere: virgines propter ignē statuere: eas vt fidē Arianā profiteri se dicerēt, cogere cœpit.

SOCRATIS HISTORIAE

Vbi eas victrices esse, ignisq; flammis prorsus contemnere, animaduertit, detractis vestibus, sic eas in ora ac vultus verberare, vt diu post ægrè à suis noscerentur. Quinetiam viros quadragintaprehendere: eos nouo more ac modo verberibus cædere. Nam palmarum viminibus recens ex arboribus excisis, quæ suos adhuc habebant aculeos, ita terga illorum dilacerauit, vt nonnulli propter aculeos in ipsorum, dorfa penitus infixos, sæpius Chirurgos adire cogerentur: alii, qui tam acerba cruciamenta ferre nequibant, mortè oppeterent. Omnes autem viri, quibus adhuc suppetebat vita, vna cum virginibus ad magnam Oasim à militibus relegati: corpora mortuorum facinore iam recens adito, suis reddi minimè permessa, sed proiecta inhumataq; (sic enim, ipsis libitum est) occultabant iidem ipsi milites, quo populo afferrent opinionè se tam crudelis facinoris minimè confcios fuisse. Istud illi insani errore mentis obcecati patrarunt. At cum mortuorū necessarij & familiares propter confessionem quidem suorum lætitiã animis caperent, propter corpora tamen insepulta in mœrore & luctu versarentur, istorum militum impietas crudelitasq; maiore cum infamia & turpitudine patefacta est. Porro autem episcopos Aegypti & Lybiæ, Ammonium videlicet, Thmuim, Cadium, Philonem, Hermem, Plinium, Psenosirim, Nilammonè, * Agathonem, Anagamphum, Marcum, Dracotium, Adolphium, Ammonium alterum, alterum etiam Marcum, Athenodorum: presbyteros autem Hieracem & Dioscorum actutum in exilium misere. Atq; istos è patriis sedibus exturbatos, adeò acerbè & crudeliter tractauere, vt nonnulli eorū inter vias, alij in exilio morte occumberet. Episcopos amplius triginta trucidarunt. Nã exemplum Achaab imitati, ad veritatem è medio tollendam omni cura & cogitatione incubuerunt. De rebus à Georgio Alexandria gestis, ista Athanasius totidem verbis disseruit. Imperator exercitum deducit in Illyrium. Nam eo illum ire compulit necessario, cum Reip. status, tum Britanionis imperatoris à militibus declaratio. Qui vt Sirmium aduentauerat, pactis induciis, cum Britanione in colloquium venit. Interea militum animos, qui eum imperatorem renunciauerat, ab eo ad se traducendos curat. Qui cum essent traducti, Constantiū solum

* Agathionem

solum Augustum, regem, atque imperatorem prædicant. Dum ita ab illis proclamatum est, Britanionis nulla fit mentio, Qui, ubi se proditum intellexerat, ad pedes imperatoris supplex se prouoluit, Cōstantius, regio ei diademate & purpura detractis, humanitus & benignè excipit: hortatur ut more priuati, vitam quietè & tranquillè exigeret. Nam homini seni multo commodius esse uiuendi genus negocij & molestiarum expers suscipere, quàm inane nomen dignitatis, plenum curarum & sollicitudinis retinere. Res Britanionis hunc habuere exitum. Imperator omnes eius sumptus ex tributis publicis illi suppeditari mandat. Postea verò ad eum Prouisæ urbis Bythinie ætatem degentem literas sæpe numero scribit, ostenditq; tum se, quod curis & angoribus illum liberabat, maximorum bonorum ei authorem fuisse, tum quibus miseris regnum districtum teneretur: seque parum considerate fecisse, quòd bonis, quæ illi concessisset, ille ipse non frueretur. Verùm de his hæctenus dictum sit.

De Photino hæresiarcha. CAP. XXIIII.

Imperator tunc Gallum, consobrinum suum, Cæsare constituit, & suo ipsius nomine illi imposito, Antiochiam, quæ est in Syria misit, ut partes Imperii ad orientem iacentes per illum defenderentur. Vbi Antiochiam aduentauerat, signum seruatoris in oriente apparuit. Nam columna crucis effigiem exprimens in cælo visa, maximam intuentibus excitauit admirationem. Alios suos duces cum maximis copiis contra Magnentium dimicaturos mittit. Ipse Sirmii commoratur, rerum euentum expectaturus. Interea temporis Photinus illius ecclesie antistes, dogma quoddam, quod ille ipse separatim excogitauerat palam diuulgare conatur. Et quoniam tumultus ex hoc oriebatur, imperator concilium episcoporum Sirmij conuocari iubet. Eo igitur conuenere ex episcopis orientis, Marcus Arethusius, Georgius episcopus Alexandria, quem Ariani, Gregorio sede illa episcopali, uti ante dixi, deturbato, illuc miserant, Basilius, qui ecclesie Aneyræ, Marcello expulsò, præfuit, Pancratius Pelusii, Hyppatianus Heracleæ: ex episcopis autem occidentis, Valens Murforum, & Osius episcopus Cordubæ